

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 2431/05
22.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа и саветника Драгане Јеврић као записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела противприродни блуд из члана 110. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалби браниоца оптуженог АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Крагујевцу К. 137/04 од 14.4.2005.године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог и браниоца, дана 22.3.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА а пресуда Окружног суда у Крагујевцу К. 137/04 од 14.4.2005.године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и десет месеци и кривичног дела блудне радње из члана 108. у вези члана 103. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 21.6.2004. до 21.7. 2004.године. Оптужени је обавезан да на име паушала плати износ од 3.000 динара а на име трошкова кривичног поступка износ од 39.000 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Према оптуженом је на основу члана 69. ОКЗ изречена мера безбедности – одузимање предмета – једног ножа са црним корицама дужине сечива 9,5 цм. Оштећена ББ и ВВ за остварење имовинско правног захтева упућене су на парницу.

Против те пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог адв. АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права са предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се исто укине и предмет врати на поновни поступак, као и да заједно са оптуженим буде обавештен о седници другостепеног већа.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 29/06 од 27.2.2006.године предложио је да се по службеној дужности преиначи пресуда у погледу правне оцене дела оптуженог а да се у осталом делу првостепена пресуда у свему потврди и жалба браниоца одбије као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА и браниоца адв. АБ, на којој је испитао првостепену пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона на које другостепени суд у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП увек пази по службеној дужности, па ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП на коју жалба браниоца указује.

Супротно наводима жалбе изрека побијане пресуде разумљива је и јасна и садржи опис радњи из кога произилазе сва битна обележја кривичних дела за које је оптужени оглашен кривим, у образложењу пресуде о свим чињеницама важним за доношење одлуке дати су довољни, јасни и међусобно непротивречни разлози а несагласност између записника и образложења на коју жалба указује не постоји, па се стога неосновано жалбом браниоца првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Чињенично стање је у првостепеној пресуди правилно и потпуно утврђено па су неосновани жалбени наводи којима се то оспорава.

Побијајући првостепену пресуду по том основу бранилац опширно понавља одбрану оптуженог дату током поступка, да није извршио кривична дела која су му стављена на терет, оспорава оцену изведених доказа коју је првостепени суд дао у образложењу побијане пресуде, посебно исказе оштећених, препознавање оптуженог које су оштећене обавиле у СУП-у и наводи да је пресуда заснована на индицијама и претпоставкама а да не постоји ни један чврст, сигуран и недвосмислен доказ да је оптужени извршио кривична дела за која је оглашен кривим и осуђен.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Правилном оценом одбране оптуженог АА и свих доказа проведених током поступка, правилно је првостепени суд утврдио да је оптужени у време, на месту и на начин описан у изреци и одговарајућим деловима образложења побијане пресуде претњом да ће непосредно напасти на живот и тело оштећене ББ, оштећену принудио на против природни блуд, а на штету оштећене ВВ извршио блудну радњу на начин описан у побијаној пресуди.

Правилно је првостепени суд чињенично утврђење темељио пре свега на исказима сведока оштећених ББ и ВВ јер су исти јасни, убедљиви, доследни и потврђени записницима о препознавању лица сачињених у СУП-у у __. Приликом препознавања лица оштећене су са потпуном сигурношћу означиле управо оптуженог АА као извршиоца дела а исту сигурност испољиле су и на главном претресу у присуству оптуженог. У образложењу побијане пресуде првостепени суд је изнео детаљну садржину исказа оштећених и дао оцену истих, при чему се посебно осврнуо на незнатне непрецизности у исказу оштећених везане за процену висине и тежине оптуженог као и боју његових очију. С тим у вези правилно првостепени суд није прихватио одбрану оптуженог АА да није извршио кривична дела за која је оглашен кривим јер је таква његова одбрана обеснажена исказима сведока оштећених ББ и ВВ, записницима о препознавању лица сачињених у СУП-у __ као и исказима сведока ГГ и ДД, чији су искази потврђени писменом документацијом у списима.

Такође, на странама 16, 17, 18, 19, првостепени суд је дао детаљну оцену исказа свих осталих саслушаних сведока и изведених доказа и детаљно навео које чињенице и из којих разлога је узео као доказане а на страни 20 и 21 први став навео детаљне разлоге из којих је одбио предлоге браниоца оптуженог за извођење нових доказа, које разлоге и Врховни суд у свему прихвата.

Врховни суд је ценио и остале наводе жалбе браниоца који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и утврђено чињенично стање у којима бранилац износи своје виђење могућности извршења кривичних дела на начин како је то описано у изреци побијане пресуде, па налази да су исти неосновани и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање, како у погледу чињеница које чине битна обележја кривичних дела у питању тако и у погледу оних које се тичу психичког односа оптуженог према учињеним делима, правилно је и потпуно утврђено а квалификацијом противправне делатности оптуженог по члану 110. став 1. КЗ РС и 108. у вези члана 103. КЗ РС, кривични закон је правилно примењен о чему је првостепени суд у побијаној пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које и Врховни суд у свему прихвата.

Како је 1.1.2006. године ступио на снагу Кривични законик, Врховни суд је, имајући у виду одредбу члана 5.

став 2. тог Законика, нашао да је у конкретном случају Кривични закон Републике Србије који је важио у време извршења предметних кривичних дела блажи за оптуженог. Наиме, у Кривичном закону није прописано као кривично дело противприродни блуд из члана 110. КЗ РС, међутим, радње оптуженог описане у тачки 1 побијане пресуде по свом опису садрже сва битна обележја кривичног дела силовање из члана 178. став 1. Кривичног законика (принуда другог на обљубу или са њом изједначени чин), па имајући у виду прописане казне за кривична дела из члана 178. став 1. Кривичног законика и 110. став 1. Кривичног закона Републике Србије, у конкретном случају по оптуженог је блажи Кривични закон Републике Србије који је важио у време извршења дела. Када је реч о кривичном делу описаном у тачки 2 изреке побијане пресуде у новом Кривичном закону кривично дело блудне радње више не постоји под тим називом већ као кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. Кривичног законика. То кривично дело је по висини и врсти запређене казне блаже од кривичног дела блудне радње из члана 108. КЗ РС, међутим, како, по налажењу Врховног суда у конкретном случају имајући у виду све околности догађаја не долази у обзир примена новчане казне, а предвиђена казна затвора је иста као и она која је била предвиђена законом важећим у време извршења дела, то и у односу на дело описано у тачки 2 треба применити закон који је важио у време извршења дела.

Испитујући, у смислу члана 383. ЗКП, првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности у смислу члана 41. ОКЗ које утичу да казна буде мања или већа, којим околностима је дао адекватан значај и по утврђивању појединачних казни за кривична дела из члана 110. став 1. и 108. у вези члана 103. КЗ РС, правилно оптуженог АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године са урачунавањем времена проведеног у притвору. По оцени Врховног суда тако одмерена казна сразмерна је тежини и степену друштвене опасности извршених кривичних дела као и степену кривичне одговорности оптуженог и нужна је за постизање сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 33. ОКЗ.

Одлука о мери безбедности одузимања предмета донета је правилном применом одредбе члана 69. ОКЗ, па се њена законитост и оправданост изрицања не доводе у питање.

Из изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа

судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

Записничар,

Драгана Јеврић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СР